

PROLOOG

Dat ik halverwege mijn laatste schooljaar moest verhuizen, was erg genoeg, maar dat ik ook nog eens 'de nieuwe jongen' was op een middelbare school waar sinds september acht leerlingen zelfmoord gepleegd hadden?

Het voelde alsof er een vloek op me rustte.

Tegen de tijd dat de voorjaarsvakantie aanbrak, waren er nog drie leerlingen gestorven. Elf in totaal. Dood.

Toch was dat nog niet het ergste.

Hoewel de leerlingen gestorven waren door hun eigen toedoen, was hun dood uitgelokt – en ik was de enige die kon zien wat hen kwelde. Geloof me, ik heb mijn best gedaan om mensen te waar-schuwen. Ik heb ze gesmeekt om te luisteren, maar ze wilden niet. Zelfs de mensen die het dichtst bij me stonden niet.

Grote kans dat jij me ook niet serieus zult nemen.

Wat ik te vertellen heb, is gestoord en bizar. Het is zo angstaanjagend dat mensen soms al na een paar minuten zeggen dat ik mijn kop moet houden, maar dat kan ik niet.

En wie weet? Misschien ben jij een van die weinige mensen, iemand van die kleine minderheid die bereid is verder te kijken dan zijn vijf zintuigen en te geloven in wat bijna nooit te zien is; in wat zich opzettelijk verborgen houdt.

Waarvan ik wilde dat ik het nooit gezien had.

Het begon allemaal op een doodgewone maandagochtend.

Nou ja, doodgewoon voor mij.

EEN

Een laag, dreigend gegrom maakte dat ik mijn ogen opendeed. Het was zo donker dat ik niets kon zien, maar ik wist waar het geluid vandaan kwam: van de plek waar zij zat, ineengedoken op de vloer.

Mijn psychotische hond Daisy had weer een van haar kuren.

Ik bewoog niet. Misschien dat ze zou stoppen en gaan liggen; dat ze het deze ene keer zou laten voor wat het was – wat *het* dan ook was.

Maar ze ging door en ze begon ook nog zachtjes te janken. Ik had geen andere keuze dan de dekens van me af te gooien en over het voeteneind van mijn bed te gluren. ‘Stil, meisje. Het is in orde.’

Labrador retrievers staan bekend om hun beschermingsdrang, maar die hond van mij was veel te scherp afgesteld. Het gebeurde bijna elke nacht wel dat ze haar aandacht op de gesloten deur van mijn slaapkamer richtte en begon te grommen alsof er een moordenaar met een bijl over de overloop stampde.

Ik klopte op mijn matras. ‘Daisy. Kom hier.’

Ze bewoog niet.

‘Kom hier, meisje. Er is daar niemand.’

Deze keer had ik het mis.

Mijn deur zwaaide open en sloeg tegen de muur, waardoor Daisy zich zo snel ze kon onder mijn bed verstopte en ik razendsnel opstond. Een donker silhouet stond in de deuropening, het licht van de overloop als een stralenkrans om zich heen. Dit was geen bijlmoordenaar. Toch was ik niet helemaal gerust.

Het was mam.

Wat wil ze nu weer?

Ze zocht steun bij de deurpost, haar haar nog in een handdoek gewikkeld sinds de douche van de avond ervoor. Haar schrielle, melkwitte benen leken zelfs nog dunner dan anders.

‘Owen?’

Niet verder lopen. Niet in mijn kamer komen ...

Als ze mijn kamer binnenkwam, gooide ze meestal iets om. Op de een of andere manier draaide ze het dan altijd zo dat het mijn schuld was.

Ik graaide mijn mobiel van mijn nachtkastje: drie minuten over zes.

Ze wist een paar woorden uit te brengen, maar ik onderbrak haar: 'Ga maar liggen, mam. Ik begin zo aan het ontbijt.'

Een half uur later had ik me aangekleed, Daisy te eten gegeven en het knopje van het koffiezetapparaat ingedrukt. Ik bekeek de post die op een slordige hoop naast de magnetron was achtergelaten. Mijn maag deed een salto toen ik een dunne envelop zag, voorzien van een dieprood logo. Eindelijk, de brief waar ik op gewacht had – waarvoor ik keihard gewerkt had – sinds mijn allereerste jaar op de middelbare school.

Ik ademde uit in een poging de nerveuze spanning te bedwingen die door mijn lichaam gierde. Ik was niet snel gespannen, maar we hadden het hier over Stanford: de universiteit van mijn dromen! Ik scheurde de envelop open. Over minder dan zestig seconden zou ik weten of het me gelukt was, of dat ik een hopeloze prutser was.

Ik las hardop met de snelheid van het licht: 'Na zorgvuldig onderzoek door de toelatingscommissie (...) rijp beraad (...) spijt het ons u te moeten medelen dat uw inschrijving ...'

Van het ene op het andere moment was mijn allerbelangrijkste doel in rook opgegaan, voor altijd buiten mijn bereik.

Ik wilde in opstand komen, de brief op een of andere manier overtuigen om van gedachten te veranderen en zichzelf te herschrijven. Maar de werkelijkheid begon tot me door te dringen als de vochtige kou van de motregen buiten.

Ik bedacht dat mijn moeder misschien toch gelijk had, dat ik te ambitieus was. Misschien dat er al genoeg dokters op de wereld waren.

Ik verfrommelde de brief samen met de reclamefolders tot een bal en smet die door de keuken. Het voelde goed om hem met een boogje in de vuilnisbak te zien landen.

Als de gootsteen niet vol afwas gestaan had, was ik misschien in een hoekje gaan zitten mokken.

Ik spoelde de kleverige wijnglazen af die mijn moeder gebruikt had, vechtend tegen de stekende pijn van teleurstelling. *Het is niet het einde van de wereld*, hield ik mezelf voor. Ik was al toegelaten op de universiteit in de stad waar ik vandaan kwam: Boston College. Helemaal niet slecht voor een plan B.

Bovendien ging dan mijn een-na-belangrijkste wens in vervulling: weg uit Masonville, Texas. Voor altijd. Ik was hier nu drie maanden en ik raakte er maar niet aan gewend om naast drukke wegen vee te zien grazen.

Ik staarde naar de straaltjes water die langs het keukenraam omlaag liepen en schudde mijn hoofd. Weer zo'n sombere dag. Het was alsof dit stadje voortdurend belaagd werd door onweerswolken, die hevige regenbuien en inktzwarte zonsondergangen veroorzaakten en tot algehele misère leidden.

De pers was dol op dit weer. De mistroostige motregen was de volmaakte achtergrond voor hun oneindige stroom nieuwsitems over de zelfmoorden op Mason High. Op de televisie die aan de keukenmuur bevestigd was, was op dit moment ook weer een verslaggever te zien die eindeloos emmerde over de sterfgevallen. Ze interviewde een of andere psychiater die allerlei ingewikkelde woorden gebruikte, maar ook geen oplossing had.

Wat kon een hele serie mensen ertoe aanzetten om zichzelf van het leven te beroven? Hoe trots ik ook was op het feit dat ik op vrijwel alle levensvragen een logisch antwoord had, dit ging zelfs mijn bevattingsvermogen te boven.

Terwijl ik de kopjes en borden afdroogde, waren er beelden van de laatste bijeenkomst in het gemeentehuis op het scherm te zien. Het zag er precies hetzelfde uit als de andere keren: huilende moeders, boos wijzende vaders, leden van het schoolbestuur die het publiek aanspoorden om toch vooral kalm te blijven.

Daarna verscheen de alwetende verslaggever opnieuw in beeld. Ik vond haar vreselijk. Telkens wanneer iemand die bij mij op school zat, zelfmoord gepleegd had, was zij een van de eersten die zich op het schoolterrein liet zien, popelend om verslag te doen van de meest recente tragedie. Het was alsof er dag in dag uit vraatzuchtige gieren boven je hoofd cirkelden. Loerend; hun snavels likkend.

Dankzij de media was het hele land nu in de ban van de zogenaamde ‘Masonville zelfmoordsage’. Het waren verslaggevers zoals deze die onze gloednieuwe school afschilderden als het achtste wereldwonder, een soort ultieme, waargebeurde freakshow. Ik zou vandaag naar school gaan in de wetenschap dat mensen van over de hele wereld op het puntje van hun stoel zaten, zich afvragend wie de volgende was die er een eind aan maakte. En hoe hij of zij dat zou doen.

Dit was niet hoe ik me mijn laatste schooljaar had voorgesteld.

Ik stuurde een berichtje aan mijn soort-van-vriendinnetje, Jess: *Ga bijna weg*. We trokken nu een maand of twee met elkaar op, maar we moesten het nog officieel maken. Ik had het niet zo op vastigheid, en ik denk dat zij dat had opgepikt.

Ik bracht wat beboterde boterhammen en een kop koffie naar de woonkamer, naar mijn moeder die languit op de bank lag. Waarom lag zij een beetje te chillen terwijl ik het ontbijt klaar maakte? Dat was nou eenmaal mijn leven. Meestal kon ik daar best goed mee omgaan.

Maar vandaag? Niet echt.

Toch was het niet alleen maar slecht. Afgezien van het feit dat ze mijn grammatica constant corrigeerde en me dwong om elke week een nieuw Latijns woord te leren, liet ze me in het algemeen met rust.

Ik zette het eten op de salontafel en legde er een rekening naast die ze vandaag moest betalen. Twee weken geleden al, eigenlijk. Toen pakte ik mijn rugzak en ging op weg naar de deur, op weg naar mijn schatje: mijn Ducati Scrambler uit 1986, voorzien van felgele beplating.

Mijn moeder was dan misschien behoorlijk mislukt als ouder, maar een paar dingen had ze goed gedaan – bijvoorbeeld dat ze me twee jaar geleden, voor mijn zestiende verjaardag, deze Italiaanse motor gegeven had. Hij moest een beetje opgeknapt worden, maar ik klaagde niet. De Scrambler was een klassieker.

Gelukkig startte hij vandaag in één keer.

Tien minuten later kwam ik tot stilstand op de cirkelvormige oprit van Jess en staarde ik naar het reusachtige huis, een enorm

contrast met de plek waar ik woonde. Niet dat mijn moeder zich niets beters kon veroorloven; we woonden in het huis waar zij was opgegroeid, omdat haar ouders het aan mij hadden nagelaten. Aan *mij*, hoewel mijn moeder ze in geen twintig jaar gesproken had en niets er ooit eerder op had gewezen dat ze zelfs maar wisten dat ik bestond. We waren van plan om het huis op te knappen en met flinke winst te verkopen. De sleutel van het huis kwam precies op tijd, net op het moment dat we razendsnel weg moesten uit Boston.

Ik heb nooit begrepen hoe mijn moeder een inkomen van zes cijfers binnen wist te halen terwijl ze slechts af en toe een paar uur-tjes als online docent werkte – en ik had niet echt zin om het te vragen – maar bij Jess' vader was het geen geheim. Hij was een bril-jante vastgoedmakelaar.

Ik stuurde Jess een berichtje en rende toen de glibberige trap-treden van het bordes op, de nieuwe roze helm die ik voor haar gekocht had, in mijn handen. Toen ze niet naar buiten kwam, pakte ik de zware klopper die op de voordeur bevestigd was en liet die met een klap op het mahonie landen.

En daar stond ik.

En stond ik.

Inmiddels was de motregen veranderd in een serieuze bui. Ik stuurde Jess nog een berichtje en keek toen naar de garage, waar drie auto's in pasten. De deur was open. Vreemd.

De Tesla van meneer Thompson was weg. Dat was gebruikelijk. Ook de terreinwagen van mevrouw Thompson ontbrak. Jess' cabrio was de enige auto die er nog stond. Ik klopte opnieuw, met mijn vuist deze keer, en drukte op de deurbel. Een heel carillon barstte los.

Niets.

Ik belde Jess op haar mobiel, maar kreeg meteen haar voicemail.
Kalm blijven.

Ik sms'te: *Waar ben je? Alles oké?*

De lucht was zwaar van het vocht. Ik haalde diep adem en rende de garage in. Ik had niet het recht om zomaar binnen te vallen, maar de deur naar het huis zat sowieso op slot. Ik klopte nog eens aan. Weer geen reactie.

Ik liep vlug terug naar mijn motor, zette mijn helm op en ging zitten zonder de motor te starten, mijn blik door een gordijn van regen heen op de voordeur gevestigd. Het kon me niet schelen dat ik doorweekt raakte. Mijn hart klopte zo hard dat ik mijn polsslagen tegen mijn horloge kon voelen. Ik dwong mezelf diep in te ademen terwijl ik de handvatten van het stuur bijna fijnkneep.

De meeste mensen zouden in een situatie als deze niet zo in paniek raken, maar de meeste mensen hoefden dan ook niet om de paar weken een klasgenoot te begraven. Eerlijk gezegd maakte ik me al langer zorgen om Jess. Ze leek de laatste tijd een beetje down. Soms was ze opeens heel stil, en zelfs de grapjes die alleen wij snapten, maakten haar niet aan het lachen. Als ik haar vroeg wat er aan de hand was, haalde ze alleen haar schouders op.

Daar had ik zo'n hekel aan.

Nog steeds geen bericht van haar, dus ik startte mijn motor en reed de straat weer op. Aan de overkant van de straat zag ik een roestige, witte pick-uptruck staan, met een oude man erin. Of eigenlijk zag de man mij – hij keek me doordringend aan, waarna hij tegen zijn cowboyhoed tikte.

Ik knikte vaag en ging er toen vandoor. De hele weg naar school raakte ik de rem nauwelijks aan. Misschien had Jess' moeder haar gebracht, maar dat zou ze me dan toch hebben laten weten? Ze reed al een maand elke dag met mij mee naar school. 'Onze quality-time', noemde ze dat.

Ongewenste beelden verschenen voor mijn ogen, kleurrijk en levensecht. Jess die op de vloer van haar slaapkamer lag, zonder te ademen. Een leeg potje pillen vlak naast haar open hand.

Misschien is haar moeder op dit moment met haar op weg naar het ziekenhuis.

Dat zou de open garagedeur verklaren, de ontbrekende terreinwagen en de geparkeerde auto van Jess.

Ik ademde uit, langzaam en vloeiend. Jess zou zichzelf nooit iets aandoen ... toch?

Ik luisterde muziek via mijn oordopjes, maar dat bracht de stroom van gedachten niet tot stilstand. Een officiële mededeling

ten overstaan van de hele school; een begrafenisstoet; ik in mijn nieuwe zwarte pak, dat ik al veel te vaak gedragen had.

Ik zette de muziek harder. *Jess is in orde. Ik zie haar over een paar minuten op school. Niets om me zorgen om te maken.*

Ik veegde grote regendruppels van mijn vizier en tegen de tijd dat ik bij de kruising op twee straten afstand van onze school was aangekomen, kon ik een stuk beter zien. Jammer genoeg.

Religieuze fanatici hadden het schoolterrein omsingeld. Ze schreeuwden en zwaaiden met houten borden, protesterend alsof onze door zelfmoord geteisterde leerlingenpopulatie hun heilige planeet ontwijfd had. Hun spandoeken waren voorzien van de meest wrede, idiote leuzen. Mijn persoonlijke favoriet was 'Satan woont op Masonville High'.

Ik schudde mijn hoofd. Gisteren had ik nog tegen Jess gezegd dat *als* Satan werkelijk bestond, hij hierbuiten rond zou lopen, zwaaiend met een spandoek.

De demonstranten hadden Jess vanaf de allereerste dag de stuipen op het lijf gejaagd.

'Waarom haten ze ons zo erg?' vroeg ze steeds.

Dan zuchtte ik. 'Wat maakt het uit?'

Maar ik moest toegeven dat het vijandige tafereel ook op mijn zenuwen begon te werken. Vooral vandaag. Ik had last van mijn maag, een gevolg van de adrenaline die door mijn lijf gierde. Het voelde alsof ik moest overgeven en deze mensen maakten dat gevoel alleen maar erger.

Een slungelige kerel met sprieterig, rood haar schudde met zijn vuist: 'Het einde van de wereld is nabij! Bekeer je of je zult voor eeuwig branden!'

Je zult het niet geloven, maar net op dat moment kwam het verkeer volledig tot stilstand, waardoor ik twee volle minuten bij die man in de buurt stond. Als blikken konden doden, was ik daar ter plekke in een hoopje as veranderd.

Het licht sprong op groen en de gek rende een eindje met me mee, allerlei onzin schreeuwend. Ik maakte een handgebaar om hem te laten weten wat ik van zijn hatelijke tirade dacht.

Ik richtte mijn blik weer op de weg en maakte onmiddellijk een noodstop. Mijn adem bleef in mijn keel steken.

Langs de rand van het schoolterrein stond een hele rij televisiebusjes geparkeerd. Die afschuwelijke verslaggeefster dribbelde haastig op een camera af.

Alsjeblieft ...

Niet Jess.

TWEE

Een tiental cameraploegen stond buiten in de regen. Automobilisten toeterden, demonstranten wierpen dreigende blikken, en ver dwaasde studenten kropen bij elkaar onder paraplu's, starend naar de chaos.

Het was een bekend tafereel waar ik nooit aan gewend zou raken.

Docenten gebaarden dat leerlingen de school binnen moesten gaan, maar de meeste bleven staan waar ze stonden. Wat kon het schoolpersoneel daaraan doen?

Anderen om informatie vragen was het enige wat ik kon bedenken. Ik zou net zolang rondvragen tot ik wist wat de naam van zelfmoordslachtoffer nummer twaalf was.

Ik zette mijn motor scheef neer en sprong eraf. Ik liet mijn blik wanhopig over het parkeerterrein dwalen. Jess viel altijd op, maar vandaag ...

Waar kan ze in vredesnaam zijn?

Nog meer afschuwelijke beelden vulden mijn gedachten.

Ik zag een van Jess' vriendinnen, Ashlyn, op de trap voor de school staan. 'Hé, heb jij ...'

De roodharige waanzinnige glipte tussen mij en Ashlyn in. Hij bleef vlak voor me staan, zijn voeten een eindje uit elkaar alsof we een potje basketbal speelden en hij mij moest dekken. 'Bekeer je! Dit is Gods straf voor jou!'

Achter de vochtige slierten haar die aan zijn gezicht geplakt zaten, zag ik slechts één oog. De andere oogkas was leeg – een schouwspel dat ik best had willen missen.

'Wegwezen!' Ik liep hem voorbij, waarbij ik hem bijna omverduwde.

'Kind van Satan! Het oordeel is aanstaande!'

Ik stond op het punt mijn eigen oordeel de vrije loop te laten, maar een hijgende politieman greep de mafkees in zijn kraag. Hij

pakte hem bij zijn arm, waardoor zijn zielige protestbord op de grond viel. 'Tijd om te vertrekken', zei de politiemann. 'Je mag niet op het schoolterrein komen.'

De man stak zijn armen in de lucht en schreeuwde iets over het eerste amendement, maar de agent zette kracht en trok hem met zich mee. Eindelijk, enige vorm van gerechtigheid.

Ik was Ashlyn uit het oog verloren, maar terwijl ik door de plassen sjokte – waarbij de onderste helft van mijn broekspijpen doorweekt raakte – kreeg ik Stella Murphy en een of andere jongen in het vizier. 'Wie was het?'

'Weten we nog niet.' De jongen dronk cola door een gebogen rietje. 'Ik hoorde dat het een meisje was. Alcohol en slaappillen.'

Ik kon nauwelijks ademen.

'Heeft een van jullie Jess gezien?' Mijn stem kraakte.

Stella werkte haar lipgloss bij. 'Nee.'

'Cola-slurper' schudde zijn hoofd.

Ik rende in de richting van de school. Ik had geen idee waar ik haar moest zoeken, maar ik bleef hier niet staan. Ik was bijna bij de deur toen ik een hand op mijn schouder voelde. Ik draaide me om en opeens was mijn leven weer draaglijk.

Jess.

Ik omhelsde haar zo stevig als ik kon, waardoor we allebei nauwelijks nog lucht kregen. 'Waar was je?' Ik hijgde alsof ik zojuist een marathon gelopen had. Ze hield me zo stevig vast dat haar voeten van de grond kwamen. Het duurde heel lang voordat we elkaar loslieten.

'Ik heb tegen je gezegd dat ik bijles had vanochtend, weet je nog?'

Dat had ze niet gezegd, maar ik had geen zin om haar tegen te spreken of haar ervan te overtuigen dat ze het mis had. 'Ik zag je auto in de garage staan en ik dacht ...'

'Ik heb mijn moeder gevraagd of ze me wilde brengen.' Ze trok me opnieuw tegen zich aan. 'Dan kan ik met jou mee naar huis rijden.'

'Dat was ook mijn gedachte. Ik had alleen ... Laat maar.'

Ik liet mijn kin op haar hoofd rusten, samen versholten onder haar paraplu terwijl de morbide beelden die ik in mijn hoofd had gehad, plaatsmaakten voor innerlijke kalmte.

Stella haalde ons in en kroop ook onder de paraplu. 'Het was Emma Lancaster.'

'Emma is nummer twaalf?' Jess' lippen trilden. 'We ... we hebben een paar dezelfde vakken. Het derde uur vandaag.'

Stella kneep haar ogen tot spleetjes en kwam zelfs nog dichterbij. 'Jullie hadden een paar dezelfde vakken.'

Jess keek naar de grond en haar schouders bogen naar voren. Ik had het gevoel dat ik haar in een diepe put zag wegzakken – dezelfde put waar ik haar al ongeveer een week uit probeerde te trekken.

Tot zover mijn innerlijke kalmte.

Plotseling verscheen er een of andere man in ons blikveld, wenkend vanaf de stoep, een microfoon in zijn handen. Het felle licht van de televisiecamera deed pijn aan onze ogen.

Fantastisch. Het laatste waar we op zaten te wachten, was een nieuwsgierige verslaggever die zich met onze levens bemoeide.

'Zeg eens, kende een van jullie Emma? Wisten jullie dat ze zelfmoordgedachten had?'

'Eh, ik kende haar wel,' zei Jess, 'maar ... ik bedoel ... ik wist niet ...'

'Ik kende haar supergoed.' Stella grijnsde alsof ze meedeed aan een schoonheidswedstrijd. 'Ze leek, nou ja, een beetje down de afgelopen paar weken, maar we zijn allemaal een beetje down, weet je wel?'

Ze vond het leuk om gefilmd te worden, zoveel was duidelijk. 'Hoe zit mijn haar?' fluisterde ze tegen Jess.

'Walgelijk.'

'Echt?' Stella bracht haar lange haar met beide handen in model.

'Ik had het over jou. Je haar ziet er prima uit.'

Typisch Jess: ze wond nooit ergens doekjes om.

'We moeten gaan.' Ik pakte Jess' hand. We keerden Stella de rug toe en gingen op weg naar het schoolgebouw. Ik wist al dat ik niet te erg mijn best moest doen om Jess op te vrolijken. Toch hoopte ik dat we deze zoveelste deprimerende schooldag zonder al te veel problemen door zouden komen en dan de stress en de droefenis achter ons konden laten. Ik zou het liefst het hele schooljaar achter me laten, maar onze diploma-uitreiking liet nog twee maanden op zich wachten. We konden alleen maar onze tijd uitzitten.

Ik wist dat ik het wel zou redden, maar Jess?

We waren bijna binnen toen ze mijn hand losliet en stil bleef staan.

Ik keek haar aan. 'Gaat het wel?'

Ze staaarde me aan, een uitgeputte uitdrukking op haar verder volmaakte gezicht. 'Ik denk niet dat ik het nog kan verdragen, Owen.'

Achter ons klonk een stem: 'Wat bedoel je daarmee, Jess Thompson?'

O nee. Mevrouw Harding, de directrice, was vanuit het niets verschenen. Ze zag er afschuwelijk uit – haar ogen gezwollen, haar haar doorweekt en haar regenlaarzen onder de modder. 'Ik regel vandaag nog een afspraak met de schoolpsycholoog voor je.'

'Maar ik hoef niet ...'

'Geen discussie, jongedame.' Harding haalde een roze papiertje en een pen uit de zak van haar regenjas.

Jess snoof. 'Ha, dat papiertje mag u op een donker ...'

'Natuurlijk gaat ze naar de psycholoog, mevrouw Harding.' Ik sperde mijn ogen wijd open en keek naar Jess. Ze rolde met de hare, maar twee tellen later wierp ze me een klein glimlachje toe. Ik glimlachte terug, en knipoogde.

'Lievellingetje van de juf,' fluisterde ze in mijn oor voordat ze het papiertje van mevrouw Harding gehoorzaam aanpakte. Haar glimlach werd zelfs nog breder. Misschien was het me toch gelukt om haar op te vrolijken.

In elk geval had ik ervoor gezorgd dat ze niet na hoefde te blijven.

Onze wandeling naar het lokaal waar Jess haar eerste les had, was deprimerend. De meeste leerlingen bewogen zich voort als zombies. Sommige tieners omhelsden elkaar; andere hadden zich teruggetrokken in hun eigen wereld, een koptelefoon op om de prikkels van buitenaf daadwerkelijk buiten te houden.

Mijn favoriete lerares op Masonville High, mevrouw Barnett, stond in de gang en glimlachte naar iedereen. Waarschijnlijk was dat haar poging iets van vreugde te verspreiden.

Vreugde hadden we nodig. Echt.

Het is moeilijk te zeggen wiens schuld het was, maar toen we vlak bij Jess' lokaal waren, kwam ze in botsing met een blond meisje. Het lukte Jess nog net om haar eigen tas en rugzak vast te houden, maar de spullen van het andere meisje vlogen alle kanten op.

'Serieus?' Jess stapte behoedzaam over de chaos heen.

'Ik ... ik zag je niet.' Het meisje had een zachte stem en keek niet langer dan een seconde op. Ze knielde op de vloer en begon haar spullen te verzamelen.

'Het geeft niet,' zei Jess, zonder zelfs maar naar het meisje te kijken. 'Laten we gaan.' Ze trok me mee naar haar klaslokaal.

'Wacht even.' Ik bukte en pakte een schrift en een paar stiften. 'Alsjeblieft.'

'Dank je.'

Ik wist niet of de wangen van het meisje altijd zo roze waren of dat ze zich schaamde. Bovendien kon ik me haar naam niet herinneren – ze hadden haar gevraagd om mij rond te leiden op mijn eerste schooldag, maar daarna had ik haar bijna nooit meer gezien.

'Sorry.' Ik raapte nog een stift van de vloer en knikte in de richting van Jess. 'Ze is nogal gestrest, de laatste tijd.'

'Eh, ja.' Het meisje ritste haar etui dicht. 'Ze is al gestrest sinds de kleuterschool.'

Ik grinnikte. Ik kon het niet helpen.

'Wat zei je?' Jess deed een stap in de richting van het meisje.

Het meisje deed haar mond open, maar draaide zich toen om en liep weg.

Jess snoof. 'Dat dacht ik ook.'

'Rustig aan, liefje.' Ik sloeg mijn arm om haar heen. 'Bewaar wat van dat vuur voor de psycholoog.'

'Dat is niet grappig.'

Ik vond eigenlijk van wel, maar ik zei toch maar dat het me speet. We knuffelden elkaar en ze liep het lokaal in.

Op weg naar mijn eigen lokaal zag ik hoe twee ernstig kijkende mannen met rubberen handschoenen aan een kluisje doorzochten, in de rij naast mijn kluisje. Het was van Emma Lancaster geweest; nummer twaalf.

Ik was niet bevriend geweest met haar – ik kon me haar gezicht zelfs niet voor de geest halen – maar de gedachte dat we elkaar bijna elke dag voorbij moesten zijn gelopen, gaf me toch een onpasselijk gevoel.

Wat kon er zo vreselijk geweest zijn aan haar leven dat ze de dood als enige uitweg zag? Ik bedoel, mijn eigen thuissituatie was net zo beroerd als die van ieder ander, waarschijnlijk zelfs erger, en ik wist overeind te blijven.

Ik stapte het klaslokaal binnen voordat de bel ging, maar ik vroeg me af of mijn leraar een aantekening gemaakt zou hebben als ik te laat geweest was – nu deze twaalfde zelfmoord net in het nieuws gekomen was. Mijn vriend Lance kwam bij me staan, zijn vriendinnetje aan hem vastgeplakt. 'Nummer twaalf, man.' Hij haalde zijn hand door zijn blonde krullen en schudde zijn hoofd.

'Ik weet het. Dit schooljaar kan me niet snel genoeg voorbij zijn.'

Ik had Lance ontmoet tijdens mijn eerste week in Masonville. Hij was net zo gek op motoren als ik, maar toen ik ontdekte dat hij ook nog eens fan van de Red Sox was, wist ik dat we goede vrienden zouden worden.

Ik ging aan mijn tafeltje zitten en staarde naar het whiteboard, zonder het te lezen. Het enige waar ik aan dacht, was dat er weer een medeleerling dood was. Weg.

Voor altijd en eeuwig.

Dat ik haar niet kende, was een kleine troost; ik hoefde in elk geval niet naar haar begrafenis.

Twee rijen verderop stond een lege stoel die nog maar een maand geleden had toebehoord aan Brady Hopkins: een populaire jongen die het pistool van zijn vader tegen zijn slaap gezet had en vervolgens de trekker had overgehaald. Ik deed mijn ogen dicht, maar dat maakte het alleen nog maar erger. Het beeld van zijn lege stoel stond in mijn geheugen gegrift.

Ik haatte die stoel. Waarom ging er niet gewoon iemand anders zitten? In plaats daarvan stond hij daar maar, koud en dood, net als Brady. De stoel was een voortdurende herinnering aan het feit dat maar weinig dingen in het leven zo onveranderlijk zijn als de dood.

Zoals gebruikelijk deed het schoolhoofd een officiële mededeling via de intercom, die ze afsloot met een oproep aan leerlingen die getroffen waren door het verlies van vandaag, om toch vooral naar het kantoor te komen en met een vertrouwenspersoon te praten. Zoals al even gebruikelijk praatte de jongen naast me door de mededeling heen, opscheppend over alles wat je maar kunt bedenken: van het formaat hertenbok dat hij dat weekend geschoten had tot de snelheid waarmee hij gisteravond in zijn vaders Ferrari over een tweebaansweg gescheurd had.

Wat voor ouder geeft zijn kind de sleutel van zijn Ferrari?

Ik kon met bijna iedereen goed overweg, behalve met deze jongen: Dan. Hij was Jess' ex-vriendje, maar dat ex-gedeelte leek maar niet tot hem door te dringen. Hij wilde haar dolgraag terug, dus was het logisch dat hij een hekel aan mij had.

'Hé, Owen.' Dan praatte zo luid dat iedereen hem kon horen. 'Heb jij weleens met je pa gejaagd?'

Hij wist dat mijn moeder en ik maar met z'n tweetjes waren. Ik klemde mijn kaken op elkaar en keek hem met samengeknepen ogen aan, klaar om terug te vuren, maar onze lerares was opgestaan en zei dat we onze laptops moesten pakken. Ze keek me recht aan.

Dat was de laatste complete zin die ze dat lesuur wist uit te brengen.

Wij als leerlingen hadden het moeilijk met de zelfmoorden, maar voor de docenten was het nog zwaarder. Er was tegen me gezegd dat het eerste sterfgeval in september, toen de school net geopend was, was beschouwd als een incident, maar nu? Nu hadden de zelfmoorden meer weg van een epidemie. Of een soort sadistische loterij: je wist maar nooit wanneer het volgende nummer getrokken werd.

Tijdens het derde uur liet de leraar ons onze tafeltjes in een kring zetten, zodat we om de beurt iets konden zeggen over de zelfmoorden en wat volgens ons de reden was. Zoals gewoonlijk viel het niet mee om iemand aan het praten te krijgen, en degenen die hun mond opendeden, spuiden belachelijke theorieën.

Een jongen opperde zelfs dat het misschien iets te maken had met de opwarming van de aarde. Ik zuchtte overdreven luid.

Lance en ik kwamen als eersten bij ons lunchtafeltje aan. Ik ging expres met mijn rug naar het raam zitten. Buiten stond het morbide 'Rust in vrede'-hek, een haastig in elkaar geknutseld monument ter nagedachtenis aan de zelfmoordslachtoffers. Het gaas was van onder tot boven volgehangen met ballonnen, knuffelbeesten, briefjes – alles wat mensen eraan konden vastmaken. Er hingen foto's van elk slachtoffer, opgehangen in volgorde van hun laatste dag op deze wereld. Jess zat altijd naast me, ik wilde niet dat ze daarnaar zou hoeven kijken.

Lance keek me aan, een geheimzinnig glimlachje op zijn gezicht. 'Heb je Jess al meegevraagd naar het eindgala?'

Door over dat soort dingen te praten, voelde onze schooldag ietsje normaler aan.

'Ja.'

'Gast!' Hij sloeg met zijn vuist op tafel. 'Je bent me net voor.'

Natuurlijk, Lance was niet het soort jongen dat zou proberen het meisje van zijn vriend te versieren. Bovendien was hij al twee jaar samen met Meagan. Ik vond Meagan aardig, maar ik begon het irritant te vinden dat ze letterlijk elke seconde samen doorbrachten. Lance en ik kregen bijna nooit de kans om een beetje te chillen, gewoon met z'n tweeën.

'Mag ik je iets vragen?' Ik leunde op de tafel. 'Hoe houdt Meagan zich? Je weet wel, met al die zelfmoorden?'

'Prima.' Hij nam een slokje energiedrank. 'Het gaat goed met haar, hoezo?'

'Jess is een beetje ... ik weet niet ... down, denk ik.'

'Ja, Meagan maakt zich zorgen om haar.'

'Echt waar?' Dus het lag niet aan mij.

Na schooltijd zat ik op mijn motor en wachtte op Jess. De meeste demonstranten waren inmiddels verdwenen, maar een paar hingen nog rond bij een kruispunt even verderop. Een Aziatische man luidde een roestige bel. Hij had een bord bij zich met de tekst: *Hoor je de dood naderen?*

Nou, nee.

Een man die eruitzag alsof hij tot voor kort met een circus rondgereisd had, stond aan de overkant van de straat en verkocht T-shirts met de opdruk: *Ik heb een trimester aan Masonville High overleefd*. Zelfs ik wist dat dat smakeloos was.

Ik keek uit over het ruige landschap dat de school omgaf: kniehoog gras dat overging in dichte bossen. Het was mijn eigendom, meer dan 400 hectare. Het maakte deel uit van de erfenis die mijn grootouders me hadden nagelaten. Het plan was om de grond samen met het huis te verkopen, maar mijn moeder was er nog niet toe gekomen om een makelaar te bellen; of verbeteringen aan het huis aan te brengen.

Terwijl Jess naar me toe kwam lopen, besepte ik opnieuw hoe oogverblindend mooi ze was, zelfs in een doodgevoorn T-shirt. Haar glanzende huid, gekleurd door de zon, smeekte me gewoon haar aan te raken. De gaten in haar peperdure spijkerbroek gingen rechtstreeks in tegen de dresscode, maar ik denk dat de leraren hun pogingen om haar bij te sturen, hadden opgegeven.

Ik haalde mijn sleutels uit mijn zak. 'En, hoe was het bij de psycholoog?'

Ze zuchtte. 'Fantastisch.'

Ah, zinnen van één woord. Daar hield ik niet van, maar ik bleef het proberen. 'Voel je je wat beter?'

Ze ging achter op mijn motor zitten en sloeg haar armen om me heen. Dat voelde goed. Heel goed.

'Ik weet wat je denkt, Owen.'

'Die psych heeft je gedachten leren lezen?' Mijn poging om grappig te zijn, had geen succes.

'Je denkt dat ik depressief aan het worden ben en dat ik dan weg zal zakken en ...'

'Kappen nou, Jess!'

Ze boog opzij en wierp me een boze blik toe.

Het was niet mijn bedoeling om tegen haar te schreeuwen, maar ik had ook geen zin om sorry te zeggen. Ze had ook nog nooit sorry gezegd tegen mij. Bovendien meende ik wat ik zei. Ik was het zat om over de dood te praten. Ik had genoeg van sombere buien

en naargeestige gesprekken, en ik wilde het woord 'zelfmoord' niet meer horen.

Ik startte mijn motor en had opeens een idee.

Toen we de drukte rond het parkeerterrein eenmaal achter ons hadden gelaten, schoot ik een zijstraatje naast de school in, maar in plaats van koers te zetten naar de wijk waar Jess woonde, verliet ik de grote weg en reed door het hoge gras. Ik maakte een scherpe bocht, sloeg een landweggetje in en reed op hoge snelheid tussen de 15 meter hoge dennenbomen door. Officieel: mijn dennenbomen, op mijn grondgebied.

Het ronken van mijn motor joeg de vogels op de vlucht. Jess klemde zich steviger aan me vast. Ik kon het niet zien, maar ik wist zeker dat ze glimlachte.

Toen we aan alle kanten door bos omgeven waren, kwam ik slippend tot stilstand. We stonden nauwelijks stil of Jess sprong al van de motor af en ging ervandoor, sprintend als een volleerd hardlooper. Ze rende al giechelend over een glibberige helling omlaag. Ik lachte en zette de achtervolging in.

Haar enkellaarsjes wierpen kluiten modder op, die tegen mijn borst stuiterden. Ik bedwong de neiging om haar in te halen en liet haar vooropgaan naar wat ons plekje in het bos geworden was: een paar grote stenen die boven de bosjes uitstaken, onder een dicht dak van hoge bomen. Dat was de plek waar we ons terugtrokken op dagen zoals deze, als de wereld ons insloot en verstikte.

Ik was buiten adem, maar niet in staat de grijns van mijn gezicht te poetsen – wat een heerlijk gevoel. We vielen neer op de stenen, in de wetenschap dat de nattigheid binnen enkele seconden door onze kleding heen zou dringen. Jess vouwde haar armen rond haar opgetrokken knieën en hapte naar lucht. Ik deed hetzelfde.

Het enige geluid was dat van onze zware ademhaling, en af en toe het getjilp van een vogel. Mijn ademhaling werd langzaam weer normaal. Mijn bonkende hart kwam tot rust en de spanning begon uit mijn armen en benen weg te vloeien.

'Nog wat gehoord van een van de universiteiten?' Jess pakte mijn hand.

'Een afwijzing van Stanford.'

‘Echt?’ Ze klonk eerder opgelucht dan meelevend. ‘En Boston College?’

Ik staarde naar de grond. ‘Nee, nog niet.’ Ik wist zeker dat ze alleen maar verdrietig zou worden als ik haar de waarheid vertelde.

‘Je cijfers zijn fantastisch, Owen. Ik weet zeker dat je wordt toegelaten.’ Ze keek over me heen. ‘Ik heb geen idee wat ik ga doen, maar ik moet in elk geval het huis uit – weg uit deze gestoorde stad.’

Jess was best slim, maar ze had nooit veel aandacht aan school besteed. Daardoor waren haar mogelijkheden nu beperkt.

Ze liet haar hoofd hangen. ‘Mijn vader is heel teleurgesteld. Mijn neven en nichten gaan allemaal naar topuniversiteiten.’

Ik stak mijn hand uit en streelde haar zijdezachte, chocoladebruine haar. Ik maakte ronddraaiende bewegingen over haar schouders en in haar nek, in de hoop dat ik daarmee iets van de spanning weg zou masseren.

‘Het komt wel goed’, zei ik.

Om eerlijk te zijn wist ik ook niet waar zij terecht zou komen, en ik was zelfs nog minder zeker van onze toekomst samen. Hoe leuk we elkaar ook vonden, de toekomst was even helder als de modder die aan onze schoenen zat vastgeplakt.

Jess keek me recht in mijn ogen. ‘Owen, voel jij je soms ook wel eens, je weet wel, depressief?’

Bah. Ik bracht haar hier om aan dat depressieve gedoe te ontsnappen, niet om erover te praten. Maar het was uitgesloten dat ik twee keer op één dag tegen haar zou zeggen dat ze haar mond moest houden. Zo dom ben ik nou ook weer niet.

Ze draaide zich naar me toe. ‘Soms voelt het allemaal zo zwaar. Alsof er iets op mijn borst drukt of zo. Als een ...’ ze slikte moeizaam, ‘als een soort zware deken die me van het ene op het andere moment overvalt. Weet je wat ik bedoel?’

Alweer zo’n drastische stemmingswisseling. Ik had het gevoel dat ik een bal moest wegslaan die ik nooit had zien aankomen. ‘Is het een ... een verdrietig gevoel?’

Ze pakte een steentje en gooide het weg, zichtbaar teleurgesteld dat ik het niet herkende. ‘Het is meer dan een dipje, of je een beetje down voelen. Het is alsof ik word meegezogen in een afschuwelijke

leegte, zonder dat daar een reden voor is. Het gebeurt zomaar, op willekeurige momenten: op school, of als ik alleen ben in mijn kamer. Voel jij dat ook weleens?’

‘Gevoelens worden overschat, Jess. Ik besteed alleen aandacht aan wat ik wéét: de feiten.’

‘Het is alsof ik word achtervolgd door een griezelig soort somberheid.’ Wat ik zojuist gezegd had, was duidelijk niet tot haar doordrongen. ‘Hoewel ik mijn uiterste best doe om het gevoel te negeren, weet het me altijd te vinden. Vooral als ik wil gaan slapen. Alsof het moment waarop ik het licht uitdoe, een teken is voor dat afschuwelijke gevoel om tevoorschijn te komen. Ik vraag me af of dat misschien ook gebeurd is met Brady Hopkins en Emma Lancaster en alle anderen. Was dat gevoel zo verstikkend geworden dat ze besloten om er een einde aan te maken?’

Ik wist niet wat ik moest zeggen, en ik maakte me meer zorgen om Jess dan ooit tevoren.

Ze schoof wat dichterbij naar me toe. ‘Vandaag hoorde ik een meisje zeggen dat Emma gezegd had dat ze stemmen hoorde. En nu is ze nummer twaalf. Bizar, hè?’

‘Er bestaan medicijnen voor dat soort dingen, Jess.’ Ik omvatte haar gezicht en hief het omhoog, zodat haar ogen de mijne ontmoetten. ‘Beloof me dat je niets doms zult doen, hoe je je ook voelt en welke gedachten er ook door je hoofd gaan – niets wat je niet terug kunt draaien. Als je dat wel doet, zou ik ...’

‘Sst!’ Ze drukte haar hand tegen mijn mond. Het deed zeer, maar dat liet ik haar niet merken.

‘Hoor je dat?’ Haar ogen schoten naar links en toen naar rechts, haar lichaam volkomen verstijfd. ‘Er is hier iets.’